

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.111/2023/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (eljáró jogi képviselő: felperes képviselője felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 5.K.700.260/2022/13. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagja, a 2017. november 2. napján kelt munkaköri leírás szerint megbízott helyszínelő- és balesetvizsgáló beosztásban, amely 2019. október 29. napján helyszínelő- és balesetvizsgáló, majd 2021. április 14. napján fővizsgáló (baleseti) munkakörre módosult, szolgálatteljesítési helye a szervezeti egység1 illetékességi területe. A felperes a 2019. április 1. és 2021. szeptember 30. napjai közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) rendszeresen a működési körzetén kívül, a szervezeti egység2 illetékességi területén is ellátta a szemleköteles közlekedési baleset miatti helyszínelői feladatokat, melyek elvégzéséért díjazásban nem részesült. A felperes beosztásához nem tartozó többletfeladatok ellátása miatt előterjesztett szolgálati panaszát az alperes megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és védírat

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a perbeli időszakra 193.250 forint megbízási díj és annak törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Kereseti érvelése szerint a perbeli időszakban eredeti munkaköre mellett más rendőrkapitányság illetékességi területén látott el a szolgálati beosztásába nem tartozó többletfeladatként helyszínelői feladatokat, amelyért megbízási díjat nem kapott. A rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2. § 4., 24., 25., 28. pontjainak együttes értelmezése alapján szolgálati beosztása a szervezeti egysége, vagyis a szervezeti egység1 állománytáblázatában meghatározott helyszínelői munkakör. A keresetét a Hszt. 71. § (1)-(5) bekezdéseire alapította, a megbízási díj mértékét az illetményalap 100 %-ában határozta meg.

[3] Az alperes a védíratában a kereset jogalapját és annak összecszerűségét egyaránt vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek megbízási díj jogcímén 193.250 forintot, és annak törvényes mértékű késedelmi kamatát. Ítéletét a Hszt. 2. § 4., 24., 25., 28. és 31. pontjaira, 44. § (1) bekezdésére, 45. § (1) bekezdésére, 46. § (4) bekezdésére, 71.§ (1)-(6) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet 1. § c) pontjára, 2. § (1) bekezdés b) pont bb) alpontjára, 2. számú mellékletére, a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 3. § (1) bekezdésére, 67. § (1) bekezdésére, valamint a Rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII. 28.) IRM rendelet rendelkezéseire alapította. Megállapította, hogy felperes szolgálatteljesítési helye a szervezeti egység1; feladatköre az állománytáblázatában meghatározott feladatok elvégzésére irányult a munkaköri leírásban meghatározott szolgálatteljesítési helyhez kötött. Mindebből következően nem tartozhat a

munkakörébe, beosztásába, feladatkörébe az alperes további illetékességi területeire kiterjedő – az ottani állomány munkakörébe sorolt – helyszínelői feladat ellátása. Az adott munkakör meghatározása nem nyúlhat túl a szolgálati helyen. A felperes a perbeli esetekben a beosztásához nem tartozó többletfeladatokat végzett, ami alapján jogosult megbízási díjra az illetményalap 100%-os mértékében, melynek mérlegelési szempontjait az ítélet [35] pontjában adta meg.

A fellebbezés, fellebbezési ellenkérelem.

[5] Az alperes a fellebbezésében – az elsőfokú eljárás során tett védíratát, nyilatkozatát fenntartva – az elsőfokú ítélet megváltoztatását és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj 50 %-ra mérséklését kérte. Állította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4)-(5) bekezdéseit, a Hszt. 2. § 8. pontját, 13. § (4) bekezdését, 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjait, (5) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (továbbiakban: BMr.1.) 35. § (3)-(6) bekezdéseit, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (továbbiakban: BMr.2.) 10. § (2) bekezdését, valamint az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv szervezeti egységet irányító központjai, egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasítás (a továbbiakban: TIK utasítás) egyes rendelkezéseit. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság téves jogértelmezéssel jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a perbeli esetekben beosztásához nem tartozó feladatokat végzett, azaz többletszolgálatot látott el, melynek alapján megbízási díjra lenne jogosult. A csatolt kimutatások alapján a felperes a perbeli időszakban három év alatt összesen 7 alkalommal hajtott végre szemleköteles (közúti) közlekedési baleset miatt szervezeti egység1 és más szervezeti egység illetékességi területén helyszínelői feladatokat, ami – a perben képviselt álláspontja szerint – nem rendszeres, hanem ideiglenes, esetenkénti tevékenységnek tekinthető. Az elsőfokú ítéletben írtak a Kúria Kf.VII.45.034/2022/4. számú végzésével ellentétes következtetést tartalmaznak. Hiányolta a belföldi kiküldetéssel kapcsolatos jogi érvelése elsőfokú bíróság általi indokolását. E körben utalt arra, hogy a belföldi kiküldetés fogalma szerint a hivatásos állomány tagjának meghatározott szolgálati feladat teljesítése céljából a szolgálatteljesítési helyének közigazgatási határon kívül történő ideiglenes szolgálatteljesítése nem eseti jelleget határoz meg a munkáltató számára, hanem „ideiglenes szolgálatteljesítést”, amely kikötésnek az eljárása megfelelt, és az átrendelés, ideiglenes átrendelés (Hszt. 60-61.§) jogintézményéhez hasonlóan a rendvédelmi szerv hatékony működéséhez szükséges szolgálatszervezési okból ideiglenesen a belföldi kiküldetésre külön díjazás nélkül jogszerű lehetősége volt. Azzal, hogy esetenként az illetékességi területen kívül látott el a felperes a beosztásának megfelelő, a munkakörébe tartozó feladatot, nem keletkezett többletfeladat, sem többletfelelősség, amely a megbízási díj megállapítását megalapozná.

[6] A megbízási díj mértékének megállapításánál nem indokolt eltérni az 50%-os alapösszegtől, mivel a felperesnek az irodában, a szervezeti egység1on, nem az illetékességi

területén kívül kellett feldolgozni helyszíni feladatait, így a megítélt megbízási díj nincs arányban a „többletfeladat” nagyságával, annak további mérséklése indokolt.

[7] Összefoglalóan hivatkozott arra, hogy a felperes a perbeli időszakban nem más beosztásba tartozó, hanem a beosztása, munkaköre szerinti helyszínelői, balesetvizsgálói feladatokat látott el esetenként a szervezeti egység² vonatkozásában erőátcsoportosítás keretében alkalomszerűen az érintett két rendőrkapitányság vezetőjének döntésén alapuló utasítás, másrészt a szervezeti egységet irányító központ irányítása alapján. Az erőátcsoportosítások minden olyan esetben indokoltak és szükségesek voltak, amikor a területileg illetékes rendőrkapitányság helyszínelője (más baleset miatt) közlekedési balesettel érintett helyszínen nem tudott megjelenni. Ideiglenes jelleggel, szolgálati érdekből történő erőátcsoportosítás szükségessége esetén a rendvédelmi szerv hatékony működéséhez szükséges szolgálatszervezési okból lehetőség volt arra, hogy a munkáltató utasítására – belföldi kiküldetés keretében – a hivatásos állomány tagja másik rendőrkapitányság illetékességi területén lásson el beosztásába tartozó feladatokat. Amennyiben ezekben az esetekben is megbízási díjat kellene fizetnie, akkor a Hszt. szolgálati helytől eltérő foglalkoztatás (átrendelés, ideiglenes átrendelés, belföldi kiküldetés) szabályai kiüresednének. Az írásbeliség hiánya nem jelentheti azt, hogy a perbeli esetekben nem kell vizsgálni, hogy azok az átrendelés vagy ideiglenes átrendelés, belföldi kiküldetés vagy a megbízás jogintézményének tekinthetők-e.

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperesnek a Hszt. 13. § (4) bekezdésére hivatkozása alaptalan, sőt a munkavégzési (szolgálatteljesítési) helyének meghatározása sem releváns, ugyanis a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra akkor válik jogosulttá a hivatásos állomány tagja (többek között), ha szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, így annak vizsgálata szükséges, hogy mi a beosztása, feladatköre. A szolgálati beosztás fogalma alatt a Hszt. 2. § 25. pontja az állománytáblázatban rendszeresített munkakört jelöli. Helyszínelői beosztása a szervezeti egység¹ állománytáblázatában rögzített, így szervezetiileg ezen rendőrkapitányság állományába tartozik, s ezen feladatkörébe nem tartozó munkavégzés jogosítja megbízási díjra. Az illetékességi szabályokra figyelemmel beosztása folytán nem illetékes más városi rendőrkapitányságok területén bekövetkezett balesetek helyszínelésében, továbbá nem az alperes által hivatkozott szolgálati jellegnek, hanem a kinevezése szerinti beosztásának van jelentősége. Az adott munkakör meghatározása nem nyúlhat túl a szolgálati helyen. A Hszt. 2. § 4., 24., 25., 28. pontjainak együttes értelmezése alapján szolgálati beosztása a szervezeti egysége, vagyis a szervezeti egység¹ állománytáblázatában meghatározott munkakör. A szolgálati feladatoknak nem egy, hanem – az alperest figyelembe véve – hét egyéb városban, és az ezekhez tartozó egyéb településeken történő ellátása nyilvánvalóan jelentős többletteherrel, többletfeladattal, többletfelelősséggel is jár, melyek kinevezése szerinti beosztásához nem tartoznak. Hivatkozott a Kúria Kf.III.45.083/2022/5. számú és a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.127/2022/4. számú döntéseire, melyek elvi tartalma szerint a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörnek minősül a munkáltató rendvédelmi szerv illetékességi körébe nem tartozó feladat ellátása akkor is, ha az a feladat – jellegét tekintve – azonos a hivatásos állomány tagjának beosztásába tartozó feladattal. Az alperes Hszt. 2. § 8. pontjára (belföldi kiküldetés) hivatkozása okszerűtlen, hiszen az az eltérő szolgálatteljesítési hely ellentételezését szolgálja, míg a megbízási díj ténybeli alapja a beosztásba nem tartozó feladatellátás, melynek részletszabályait a BMr.2. rendelet 17.§-a adja, amelynek alapján sem írásbeli elrendelés, sem a kiküldetés

jogkövetkezményeként előírt ellentételezés (pl. napidíj megfizetése) nem történt meg, így tartalmilag a pertárgyi foglalkoztatás nem kiküldetés. A munkaköri leírások kiegészítésével az új, más beosztáshoz tartozó feladatok nem lesznek munkakörébe tartozók, s ez nem minősül a kinevezés közös megegyezéssel történő módosításának sem (Kúria Mfv.II.10.179/2011/4.), más városokban végzett többletfeladatok kinevezése szerinti beosztásába így nem tartozhatnak. Nem alapos az alperes összecszerűség mérséklési igénye sem, mivel rendszeresen, havonta visszatérően végezte a-többletfeladatokat, így a megítélt megbízási díj nem lehet eltúlzott.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[9] Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság döntése érdemben megalapozott, amellyel a Fővárosi Ítéltábla – az alábbi kiegészítéssel – egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[11] A felek az eljárásban egyezően nyilatkoztak arról, hogy a felperes kinevezése a perbeli időszakban a szervezeti egység1 illetékességi területén helyszínelő és balesetvizsgálói tevékenységre vonatkozott, és a csatolt kimutatás alapján a peresített időszakban – a kapitányságvezető utasítása, valamint a TIK küldések alapján – a felperes 7 alkalommal hajtott végre szemleköteles (közúti) közlekedési baleset miatt más kapitányság illetékességi területére kiterjedő helyszínelői és balesetvizsgálói feladatokat.

[12] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes által a más rendőrkapitányság illetékességi területén végzett szolgálati feladatok a beosztásába, feladatkörébe nem tartoznak, így a Hszt. 71. §-a alapján bírálandók el. Kinevezése a szervezeti egység1 állományára vonatkozik, ezért nem tartozhat munkakörébe, beosztásának feladatkörébe egy másik rendőrkapitányságon felmerülő és ebből következően az ottani állomány munkakörébe tartozó helyszínelői feladat ellátása. Az elsőfokú bíróság megalapozott érvelése szerint az alperes szabadon csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, és a jogszabály által meghatározott besoroláshoz és illetményhez is kötve van. Egységes az ítélkezési gyakorlat a tekintetben, hogy a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörnek minősül a munkáltató rendvédelmi szerv illetékességi körébe nem tartozó feladat ellátása akkor is, ha ez a feladat – jellegét tekintve – azonos a hivatásos állomány tagjának beosztásába tartozó feladattal (Kf.III.45.083/2022/5.).

[13] Az alperes alappal kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értelmezte a belföldi szolgálati kiküldetéssel összefüggő alperesi érvelést, azonban annak elmaradása az ítéletének jogszerűségét nem érintette. Az elsőfokú bíróság egyértelműsítette, hogy a felperes vonatkozásában változó szolgálatteljesítési helyet nem kötöttek ki. A Hszt. 2. § 8. pontjában foglaltak alapján a kiküldetésre vonatkozó szabályokat akkor lehet alkalmazni, amennyiben a hivatásos állomány tagjának feladatkörébe tartozó, de szolgálatteljesítési helyének közigazgatási határán kívül történő feladatellátás merül fel. A belföldi szolgálati kiküldetés, illetőleg ennek ellenértékeként biztosított juttatás kizárólag az eltérő szolgálatteljesítési helynek az ellentételezését szolgálja; ezzel szemben a Hszt. 71. §-a szerinti megbízási díj ténybeli alapja a kinevezés szerinti beosztásba nem tartozó feladatellátás. Miután a más rendőrkapitányság illetékességi területébe tartozó feladat nem a felperes szolgálati feladata, így tartalmilag a perbeli foglalkoztatás kiküldetés nem lehet. Mindebből az következik, hogy a Hszt. 2. § 8. pontjával összefüggésben további vizsgálódás lefolytatása, valamint ezzel összefüggésben az TIK utasítás 16., 28., 36 és 37. pontjaiban foglaltak elemzése szükségtelen volt. Az ítéltábla rámutat, hogy a perbeli esetben nem álltak fenn az átrendelés és az ideiglenes átrendelés szabályai sem. Az irányadó felsőbbírási gyakorlat (Kf.VII.39.661/2020/5.) már elemezte ezen jogintézmények és a megbízási díj elhatárolását. A Hszt. 60-61. §-i, valamint a BMr.1. 33. §-a alapján az átrendelés, ideiglenes átrendelés írásbeli – állományparancsban vagy utasítással történő – elrendelésének, valamint feltételeinek hiányában annak feltételrendszere nem valósult meg, ezzel ellentétes állítást az alperes sem fogalmazott meg, illetve az írásbeliség hiányára vonatkozó felvetése a kialakult gyakorlat tükrében irreleváns.

[14] Alaptalanul hivatkozott az alperes a Hszt. 13. §-nak a sérelmére is. Bár a Hszt. 13. § (4) bekezdése értelmében a hivatásos állomány tagja a szolgálati viszony létesítésekor valóban vállalja, hogy az e törvényben meghatározott feltételekkel, a szolgálati érdekeknek megfelelően a rendvédelmi szerv bármely szervezeti egységénél kötelezhető szolgálatteljesítésre, ez azonban nem zárja, nem is zárhatja ki a Hszt. 71. §-nak alkalmazását, ha annak feltételei fennállnak. A Hszt. 13. § (1) bekezdése értelmében a szolgálati viszony részese az állam nevében eljáró rendvédelmi szerv is, amelyet a szolgálati viszonyra vonatkozó szabályban és más jogszabályban meghatározott kötelezettségek – így a Hszt. 71. §-ban foglaltak – szintén terhelik, e rendelkezés tehát a felperesi igény alaposságát nem rontja le.

[15] Összefoglalóan megállapítható: az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti, a munkaköri feladatok meghatározása azonban nem lehet önkényes; a munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni; ez a felperes esetében a szervezeti egység illetékességi területén ellátandó helyszínelő és balesetvizsgáló beosztás volt. A következőkes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását (Kfv.VII.39.389/2021/4.). A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat

ellátása okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerint beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben az adott szolgálati beosztás mellett, az alól történő mentesítés nélkül rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatként értékelendő. Mindezekből következően az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes által a peresített időszakban végzett többletfeladat ellátása megalapozza a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot, következésképpen az elsőfokú bíróság döntése a kereseti kérelem jogalapját illetően helytálló volt.

[16] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – a mérlegelés jogszerűségéhez – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerűségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok a konkrét elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerűségi eredményre vezettek volna. Mindezek hiányában a jogsértés tényének alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletének (mérlegelésének) jogszerűtlenné minősítését eleve kizárta. A megbízási díj mértéke tekintetében az alperes a fellebbezésében nem adta indokát annak, hogy az idézett BMr.1. és BMr.2. hivatkozott rendelkezései miként támasztják alá, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított megbízási díj nem áll arányban a többletfeladat nagyságával. Nem fejtette ki és nem igazolta azon állítását, miszerint a helyszíni feladatok irodai feldolgozása következtében többlet – az illetékességi területen kívüli munkavégzés általa elismert esetenként 1-2 alkalom feladatkimutatás adataival szemben – nem áll fenn. Mindezt annak ellenére nem mutatta be és támasztotta alá a másodfokú bíróság számára, hogy egyébként a kérdéses mérlegelési jogkört eredendően ő gyakorolja.

[17] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[18] A másodfokú bíróság a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg a pertárgy értékéhez igazodóan.

[19] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[20] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[21] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. szeptember 20.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
s.k.

dr. Bíró Péter s.k.

dr. Antal Regina

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró